

Орѣхъ.

Прѣзь единъ топълъ есененъ день азъ и сестричето ми весело си играяхме въ градината. Изведнажъ нѣщо тупна на земята близо до насъ. Завтекохме се да видимъ що е. Това бѣше единъ орѣхъ, изгърванъ отъ една врана, която прѣхъъркна надъ градината. Ние заровихме орѣха въ ровката прѣстъ и забѣлѣзахме мѣстото. Прѣзь пролѣтъта отъ орѣха поникна слаба и нѣжна фиданка. Татко ъ заби едно колче и я привърза о него съ лико. Прѣзь лѣтото ние я поливахме и плѣвихме буренитѣ около нея. И колко ъ се радвахме! На втората есенъ татко извади фиданката и прѣрѣза коренѣтъ и върха на стеблото ъ. Ние се смаяхме, като мислѣхме, че татко нарочно направи това, за да изсуши фиданката. Не можехме да се стѣрпимъ и заплакахме. Тогава татко ни каза: „Не плачете напрасно, дѣца! Азъ ще посадя фиданката ей тамъ прѣдъ кѣщната врата, кѣдѣто почвата е по-добра, а прѣрѣзахъ коренитѣ ъ, за да брадяса, т. е. да пусне повече жилки. Запомнете, че колкото коренѣтъ има повече жилки, толкова той смуче отъ земята сокъ, съ който се храни фиданката и толкова по-силно, побуйно тя расте и крѣпне. А сега елате да ви покажа, какъ се садятъ фиданки!“

Татко изкопа трапъ, дълбокъ около 40—50 см., тури на дъното въ трапа ровка прѣстъ, размѣсена съ добръ изгнилъ торъ; постави фиданката право въ трапа; заби единъ колъ до нея, затрупа коренѣтъ съ ровка прѣстъ, която добръ притѣпка съ крака, а слѣдъ това полѣ фиданка съ двѣ кофи вода и пакъ я притѣпка съ прѣстъ така, че около фиданката остана едно трапче.

— Ами защо поливашъ фиданката, татко? го запита сестричето ми.

— Защото водата размива прѣстъта, която, размита, по-добръ изпълва празнинитѣ и прилѣга около коренитѣ на фиданката и тогава тя по-силно се прѣхваща, отговори татко.